

hed, og hvor Straffen er Bøder, men jeg vil hen-
vise til det foreliggende Lovforslags § 9, hvor
denne Bestemmelse i Straffelovens § 290 fore-
taas forhøjet, idet det nemlig der hedder, at
Straffen i det paagjældende Tilfælde kan stige til
Fængsel. Der bliver ikke desto mindre ikke noget
godt Forhold imellem § 5 og § 9, idet jo § 5 foreskriver
ubetinget Fængselsstraf, medens Straffen efter § 9
er Bøder eller efter Omstændighederne Fængsel.
Gaar jeg derefter til § 6, vil det ses, at der fastsettes
en almindelig Straf af simpelt Fængsel, men
der tilføies: „for saa vidt ikke høiere Straf er
forshjldt efter Lovgivningens almindelige For-
skrifter.“ Det er ikke overmaade vanskeligt at
angive, hvad det er for almindelige Forskrifter,
hvortil der sigtes. Jeg tror, at det vil være at
foretrække at tilføie, hvad det er for Bestemmelser.
Der maa jo sigtes til Straffelovens § 278 og
§ 290. For saa vidt som der ogsaa sigtes til
§ 290, ser det lidt befynderligt ud, at man
senere i en særlig Paragraf omhandler denne
§ 290; men for saa vidt man navnlig har
Straffelovens § 278 for Øie, saa opstaar det
Spørgsmaal: Hvorledes vil da nu Forholdet
blive mellem Lovforslagets § 6 og Straffelovens
§ 278? Denne Paragraf fastsætter i Begyndelsen
Straf af Fængsel paa Vand og Brød, ikke under
5 Dage, eller Forbedringshusarbejde, og under
ardeles skjærpnde Omstændigheder indtil 6 Mars
Strafarbejde for Forfalskning af Varer. I Slut-
ningen af Paragrafen hedder det imidlertid, at
den Straf, der nævnes i 2det Stykke af den
foregaaende Paragraf, og som er Bøder indtil
100 Rbl. og i Gjentagelsestilfælde høiere Bøder
eller Fængsel, ogsaa kommer til Anvendelse med
Hensyn til mindre, i Smaahandelen forefaldende
Forfalskninger, ved hvilke ubetydeligt Tab
tilføies Nogen. Naar nu § 6 fastsætter Straf
af simpelt Fængsel, for saa vidt ikke høiere Straf
er forshjldt, saa vil det altsaa sige, at hvor Be-
stemmelsen i § 278 første Stykke er anvendelig,
der kommer Lovforslagets § 6 ikke til Anvendelse.
§ 6 i Lovforslaget kan altsaa kun antages at
komme til Anvendelse i de Tilfælde, som ellers
vilde gaa ind under Slutningsbestemmelsen i
§ 278, nemlig med Hensyn til de i Smaahandelen
forefaldende mindre Vareforfalskninger. Kun for
saabanne er det altsaa, at Lovforslagets § 6 fore-
skriver simpel Fængselsstraf i Stedet for Bødestraf;
er det større Vareforfalskninger, kommer § 6, som
sagt, ikke til Anvendelse. For saa vidt det imidlertid
maatte være rigtigt, at det er saaledes at forstaa
— efter min Opfattelse kan det ikke være ander-
ledes, naar man sammenholder disse Straffebe-
stemmelser med hinanden — saa vil imidlertid
§ 6, det tror jeg at turde sige, let give navnlig
ikke juridisk kyndige, ikke lovkundige Læsere en
urigtig Forestilling om, hvorledes det hele For-
hold egentlig skal opfattes. Hvorvidt man i alle
Tilfælde selv ved den allerubetydeligste Varefor-

falskning, ogsaa den allermindste, ubetinget skal
anvende Fængselsstraf og ikke kan anvende Bøder,
saaledes som Straffeloven foreskriver, er et andet
Spørgsmaal, der vedrører Straffelovens Realitet.
Jeg skal endelig med Hensyn til § 6 gjøre op-
mærksom paa, at det er en noget befynderlig Be-
gyndelse, naar det der hedder: at Den, som i
den Hensigt at stufte Kjøberen for det Første
estergjør Levnetsmidler, for det Andet gjør det
og for det Tredie det, osv. De Personer, som
man har for Øie, som nærmest skulle undertastes
Straffeanfvar, de, som estergjøre og forsalke
Levnetsmidler, foretage rimeligvis disse Handlinger
for at tjene Penge og ikke i den Hensigt at stufte
Kjøberen. Det Kriterium, man opstiller for For-
brydelsen, er ikke korrekt. — § 7 har jeg allerede
tildels omtalt, og jeg gaar nu over til § 8. Deri er
foreskrevet en ubetinget Bøde af 20—500 Kr.
for den, der har Uplag af forfalskede Levnets-
midler eller af Kjød, hidrørende fra selvbøde
Kreaturer, uden at denne Bestaffenhed ved Varerne
er angiven ved et paa Varerne selv eller de
Beholdere, hvori de opbevares, anbragt tydeligt
Kjendetegn, eller paa anden tilstrækkelig tydelig
Maade. Det er muligt, at denne Straffebestem-
melse i enkelte Tilfælde maaste er noget haard,
men jeg vil ikke udtale mig imod den. Jeg er-
kjender, at det som en ren Politibestemmelse
maaste kan være ganske hensigtsmæssigt
at forlange en vis Orden i disse Forhold. Hvad
§ 9 angaar, da har jeg allerede haft Leilighed
til at berøre den sidste Del af denne Paragraf,
den, som vil forhøie Straffen for de i § 290
omhandlede Tilfælde. Naar man gennemlæser
denne Paragraf i Straffeloven, vil det let ses,
at denne Benyttelse af for Liv og Helbred farlige
Stoffer til Varer, der ere bestemte til Forhand-
ling eller Benyttelse af Andre, kan falde ind un-
der tre forskjellige Klasser, om jeg saa maa sige,
af Straffebestemmelser. Man kan tænke sig, at
der ligefrem er tilfaldet at begaa en Forbrydelse, og i
saa Tilfælde kommer naturligvis den Straffebestem-
melse, som handler om Forbrydelse mod Menne-
fers Liv og Helbred, til Anvendelse. Derefter
kommer den anden Klasse, der omhandles i Ho-
vedstykket, § 290, at man vidende anvender far-
lige Stoffer, uden at det kan antages, at Vedkom-
mende egentlig tilfugter at gjøre noget Ondt der-
ved. Den tredje Klasse endelig er den, som om-
handles i sidste Stykke af samme Paragraf, at
Vedkommende kun har viist Uagtsomhed, hvilket
altsaa her maa betyde, at den Paagjældende ikke
har tilfugtet noget Ondt, og at det heller ikke har
været ham fuldstændig vitterligt og klart, at det
var farlige Stoffer, han benyttede, men at han
har viist Uagtsomhed ved Benyttelsen af far-
lige Stoffer, hvilket da medfører den i § 290,
trede Stykke foreskrevne Straf. For saa
vidt man nu vil forandre denne Straffe-
bestemmelse for de Forhold, som ere Gjen-